

Hudba bez hranic v experimentálním provedení Vivaldianna

09.10.2013

Že nejde spojit hudbu minulosti se současnou? O takový crossover se pokusili houslový virtuóz Jaroslav Svěčený a člen legendární skupiny Lucie Michal Dvořák, kteří dohromady předvedou svoje umění na letošním ročníku Vinohradské vinobraní. O hudbě bez hranic, cestě kolem světa i do rockové minulosti promluvil otevřeně druhý zmiňovaný projektu Vivaldianno.

Kombinace vážné hudby, rocku, didgeridoo, brazilské batukády - je něco, co byste za žádnou cenu nezkombinovali?

Vždy je to otázka vkusu, způsobu použití a výsledného efektu. Při cestě kolem světa s Expedicí Pandurango jsem poznal, že kombinovat lze všechno. A že téměř všechno je hudba! V chudých částech zeměkoule lidé hrají například na Koru, která má struny ze šňůry na prádlo, a vyluzují na ní tak neskutečné virtuosní a libozvučné kreace, že zůstává rozum stát. Tak je to třeba i s takovými nástroji, jako jsou dřevěná africká marimba nebo steal drum. Měl jsem nápad zapojit do Vivaldianna i hru na pilu, ale to už by bylo moc experimentů najednou.

Jak vypadá konkrétně spolupráce s Jaroslavem Svěčeným - věnuje se jen virtuózní hře na housle, nebo se také zajímá o produkci a aranže?

Dá se říci, že já jsem autorem a producentem projektu Vivaldianno a Jaroslav Svěčený je skvělým hudebním sparingpartnerem v tom nejlepší slova smyslu. Podílí se na výběru skladeb, dramaturgii koncertu a v neposlední řadě je to skvělý člověk a kamarád! Ale svůj zásadní podíl na podobě Vivaldianna mají všichni hosté. Především Jiří Janouch a Radim Hladík.

Poznávacím znamením Vivaldianna je na první poslech absence vokálu nebo tradiční české lidové hudby. Nevydáte se přece jen v budoucnu tímto směrem?

S absencí vokálu nemohu úplně souhlasit. Viz *Chatterbox*, *Confutatis* nebo na DVD z *Hybernie 2009* - skladba *One World - One Music*, kde zpívá Lenka Nová, CarmenSista a rapper Henry D. Také bolivijská lidovka *Wawitai* nebo *Yurai Tikita*, které na našich koncertech zaznívají, jsou zpívané. Česká lidovka je u nás dostatečně známá, a tak mne moc neláká jakkoliv ji zpracovávat. Radši přibližuji českým posluchačům hudbu, se kterou se mohou setkat jen sporadicky, nebo kterou slyší poprvé.

Bořit a zároveň posouvat hudební hranice - je to krédo vašeho projektu?

Určitě bořit! Hranice v hudbě neexistují. Hranice tvoří rádoby hudební experti a omezení hudební novináři a kritici. (smích)

O crossover vážné a moderní hudby se pokusilo mnoho jiných před vámi. Inspiroval vás někdo v tomto směru?

Vážím si tria Emerson Lake a Palmer a jejich zpracování Mussorgského *Obrázků z výstavy*. Ale je mnoho šikovných pokusů z této oblasti. Zároveň ale i dost příšerných, odfláknutých a totálně nenápaditých pokusů na vlně zájmu o tento směr.

Vivaldianno vzniklo na základě tehdejší spolupráce v Lucii...

...Vivaldianno nevzniklo v Lucii ani omylem! Díky projektu *Lucie v opeře* jsem se seznámil s Jaroslavem Svěceným. Vivaldianno jsem začal komponovat až po odchodu ze skupiny Lucie a vznikalo téměř pět let. Zásadně ho ovlivnila i má cesta kolem světa. Z původně artrockového projektu se stal díky zážitkům z exotických hudebních zemí multižánrový a multikulturní projekt.

Odnesl jste si z cesty kolem světa s Expedicí Pandurango krom hudebních zkušeností i jiné zážitky? Třeba že každý Čech bručí nad tím, co nemá, zato jinde jsou na tom sociálně daleko hůř?

Jednoznačně. Cesta kolem světa mě zásadně ovlivnila a "dovzdělala". Za ty dva roky jsem politicky, sociálně i filozoficky dospěl, nebo dalo by se říct, zásadně se posunul. Ano, máte pravdu, žijeme na 10-15% nejluxusnější části planety. Jaký blahobyt a skvělé životní podmínky máme v Evropě, Severní Americe, přes všechny velké sociální rozdíly a disproporce, nám závidí propastně vzdálený zbytek světa! Všechny hospodské remcaly, ale i 90% politiků bych poslal na rok do Indie, Kambodži, kamkoliv do Afriky, ale i klidně do Austrálie mimo velká města, a byl by klid. Určitě by to pohnulo společností tím správným směrem. Televize, hospody a politici nás tu drží v nesmyslné a bláhové iluzi, že se tu u nás něco zásadního stále děje. Opak je pravdou. I ty nejhudší vrstvy se u nás mají v celosvětovém kontextu "skvěle"! A ti movitější si žijí jak "prasata v žitě". Nemoci, hladomor, malárie a občas šílené epidemie. To jsou pro nás vzdálené termíny z cestopisů Emila Holuba...

Když se roku 2004 Lucie a pak rozpadla, je známo, že to pro vás nebyl rozchod zrovna příjemný. Zvláště na vaši adresu padala od vašich kolegů dost nelichotivá kritika ohledně komponování. Není to dnes s odstupem času pro vás jista satisfakce, že se Vivaldianno setkala s takovým úspěchem?

Dnes se tomu musím smát. Z Lucie jsem odcházel jako autor hudby k několika celovečerním filmům, producent tří desek skupiny Chinaski, desky Lenky Nové a mnoho jiných, a samozřejmě autor a spoluautor mnoha hitů skupiny Lucie. Ale tenkrát padlo spoustu zlých slov. Je pravda, že s více jak 40 000 kusy prodaných nosičů Vivaldianna se mohu smát dvojnásob!

Na co jste vy sám nejvíce hrdý za posledních 10 let, co měla Lucie pauzu?

Na to, že mám kolem sebe skvělé lidi a neskutečně šikovné hudebníky. Že jsem dokázal zorganizovat a zaplatit hudební cestu kolem světa. Měl jsem taky to obrovské štěstí, že jsem spolupracoval s Peterem Gabrielem, Hansem Zimmermannem a Carlem Coxem. Že jsem to ve zdraví přežil a především, že mám skvělou rodinu.

Vaší partnerkou je uznávaná DJ Lucca - má na vás nějaký vliv, co se týče hudby?

Vždycky jsem sledoval nejmodernější hudební technologie, ať už v oblasti nahrávání nebo klávesových a jiných nástrojů a pořád mě zajímají i nově vznikající elektronické nástroje a "krabičky". V DJ-ingu a technohudbě jich je opravdu hodně. Mnohé hudební technoprvky jsou i ve Vivaldiannu. Já jsem dokonce technohudbu použil ve svých skladbách pro film. Například ve snímku *Mrtvej brouk*.

Vraťme se ještě k Lucii. Po odehraných koncertech je jasné, že to mezi vámi po hudební stránce stoprocentně funguje. Jak je to ale po té lidské?

To je dlouhodobý proces, je to stále těžké a složité. Přece jenom jsme spolu strávili tolik času, asi jako dvacet celoživotních manželství, a to ve čtyřech. Taky jsme velmi odlišní lidé, jak emočně tak hudebně. Možná to je ale ta pravá magická směs hudebního koření, co posluchače tolik baví a zajímá.

Na příští rok je naplánované velké halové turné. Budou i nové písničky?

Neuvažujeme o tom.

Lucie se nikdy nebála reagovat na tehdejší establishment, např. písní *Oheň*. Uměla by to i

v dnešní ultrarychlé korupční době?

Určitě! Navíc myslím, že zrovna *Oheň* je dnes aktuální stejně jako tehdy!

Nebojíte se, že komunisté se po volbách opět dostanou k moci?

A jak! Lidé jsou nepoučitelní, ale doufám, že takový extrém snad už nenastane. Pokud ano, já u toho nebudu. Míst na zemi, kde se dá krásně žít a pracovat, je naštěstí ještě hodně. Předtím však udělám všechno proto, aby k tomu nedošlo!

Michal Dvořák (nar. 1965) se zapsal do podvědomí široké veřejnosti jako člen kapely Lucie, s kterou natočil desítky známých rádiových hitů, ceněných i hudební kritikou. Je autorem scénické a filmové hudby, vymyslel a zrealizoval projekt Pandurango – hudební cestu kolem světa, která se promítla i do Vivaldianna, v němž působí houslista Jaroslav Svěcený. V současné době se připravuje na comebackové turné skupiny Lucie.

Text: Martin Hošna